

PROJEKCIJA NUŽNIH POLITIČKIH POSTUPAKA NAKON PREUZIMANJA FUNKCIJE PREDSEDNIKA REPUBLIKE

UVOD

U Hrvatskoj smo već dugo godina suočeni na dnevnoj razini s političkom pričom o nužnošću reformi, pri čemu se govori o reformi pravosuđa, reformi poreznog sustava, reformi školstva, reformi znanosti i visokog obrazovanja, poreznoj reformi, govori se o borbi protiv korupcije, nepotizma i uhljebništva, govori se o strategijama svih vrsta i naziva, i svaka inicijativa i politički zahtjev polazi od potrebe nužnih promjena. Poduzimaju se korektivni zahvati u svim tim sustavima, ali – bitnih promjena i drugačijega razvojnoga smjera zemlje nema.

U Hrvatskoj, bar ako je suditi po reakcijama vlasti i oporbe, po reakcijama medija i javnosti, po reakcijama akademske zajednice i po izvanjskim efektima svakodnevnice, gdje uz zaostajanje u svekolikoj konkurentnosti s usporednim svijetom dominira demografski slom Hrvatske, nitko nije zadovoljan. Jednako se to odnosi na sve strukture društva, na većinu i na manjine, na sindikate i poslodavce, na ljevicu i desnicu, na uposlenike i umirovljenike.

To bi bilo pogrešno tumačiti samo nesposobnošću političkih rukovodstava, ili političkom namjerom nekih od njih. Posve je očito da se ispod svih tih problema i slabosti kojima svjedočimo, pogotovo što su zahvatile sve sfere hrvatskog društva, kriju ozbiljniji uzroci. Vrijeme je jasno reći da državno-politički poredak današnje Republike Hrvatske nije dobar te da upravo tako uspostavljen poredak generira slabosti i onemogućava borbu protiv njih. Iz toga poretka se mora iskoračiti, jedino tako je moguće promijeniti uzročnike koji emitiraju negativnosti, a slabosti učvršćuju te uzročnike i tako se stvorio krug u kojemu nema mogućnosti unutarnjih promjena.

Iako nemamo dubinskih znanstvenih istraživanja o stvarnim uzrocima takvoga stanja društvene svijesti i takvih društvenih trendova, što je najvažniji dokaz da nam instituti i sveučilišna zajednica, posebno na fakultetima društvenog i humanističkog smjera nisu dorasli zbiljnosti u kojoj djeluju, više je nego očito da tom kompleksu negativnosti mora postojati razlog zbog kojega se te negativnosti multipliciraju i pogotovo razlog zbog čega ni jedna politička garnitura na vlasti nije u stanju suzbiti negativne procese.

Niti politička alternativa na margini političkog poretka nudi prihvatljive vizije.

Najlakše bi bilo riješiti probleme kad bi se svaka vidljiva slabost mogla personalizirati i kad bi se sva odgovornost isključivo mogla pripisati pojedincima, kako se god oni zvali.

Ne može se sve objašnjavati s dnevno-političkih pozicija i odgovornost prebacivati s jedne na drugu stranu te optuživati oporba vlast, a vlast oporbu, da su oni jedini razlozi i uzročnici procesa u kojima Hrvatska zaostaje za konkurencijom i svijetom. Bilo bi prilično jednostavno riješiti probleme da su uzročnici problema fašisti, kako to želi istaći ljevica i tzv. antifašistička struktura, ili da su za sve krivi udbaši, komunjare i političko srpstvo, kako to želi istaknuti nacionalna desnica. Pristajati na to značilo bi pristajati na činjenicu da su svi ljudi u političkom poretku zločesti, nevaljalci i da namjerno ruše pozicije opstojnosti hrvatskoga naroda u cjelini, jer kad su na vlasti desničari ništa lakše nego iskorijeniti udbaše, komunjare i velikosrbe u koje se upire prstom dok su u opoziciji, a kad su na vlasti ljevičari ništa lakše nego se riješiti fašista na koje ukazuju dok su oni u opoziciji. No, ni jednima ni drugima ne uspijeva, pa se stječe dojam da im javno prokazivanje uzročnika hrvatskih nevolja služi samo za dnevno-političke borbe i kriminalizaciju pa eliminaciju suparnika, a da ni jedne ni druge ne zanima realno uspostavljanje

civiliziranoga i uspješnoga državno-političkog poretka, koji bi imao neupitnu većinsku potporu hrvatskoga naroda. A i jednima i drugima to bi morao biti primarni politički interes i razlog postojanja.

Zato je začudno upravo to da svi sudionici političkih procesa jedni druge optužuju na toj osnovi, ne uviđajući da će i oni sutra biti u poziciji donositi državne odluke te da će se ponoviti scenarij političkog odlučivanja prethodnih garnitura.

Zašto?

Pa tijekom više od dvadeset godina su se na vlasti smjenjivale različite i za sada jedine alternativne političke grupacije i ni jedna nije uspijevala zaustaviti negativne procese, niti se približila stvarnoj detekciji izvorišnih problema, što bi bila polazišna osnova za rješavanje negativnih trendova i promjene smjera državno-političkih tendencija u Hrvatskoj.

Razum ukazuje da ni fašisti, ni komunjare i udbaši sami po sebi ne mogu biti odgovorni za višegodišnje javno vidljive slabosti države i društva, te da svi sudionici vlasti također ne mogu biti redom kvarni i zločesti pa namjerno raditi štete narodu s kojim žive. A štete se multipliciraju, pa ispada da jesu.

Jedna od najopasnijih posljedica takvoga pristupa kriminalizacije svih sudionika političkog života i društva u cjelini, je to da se upravo namjerni nositelji destrukcije u kakofoniji svekolike nevaljalosti na taj način skrivaju po modelu – ako su svi lopovi, lopov nije nitko.

Ja sam potpuno siguran da se uz sve slabosti nositelja državno-političkih uloga u Hrvatskoj, temeljni problem nalazi u slabostima ustavno-političkog poretka zemlje i da se ništa ozbiljnije ne može postići u okviru postojećih ustavno-zakonskih i sustavnih rješenja državnoga poretka, koji čak i najbolje ljude koje imamo paralizira i čini nemoćnim u trenucima kada postanu funkcionalni dio toga poretka.

Zato sam svoj politički program sažeo u slijedeće političke namjere i postupke, a predstaviti ću vam ih u dvije faze, uvjetovane prioritetošću postupanja i realnim mogućnostima održavanja institucionalnog poretka u fazi njegove potpune transformacije:

PRVA FAZA POLITIČKIH PROMJENA

CILJ:

1. Potpuno nacionalno legitimirati najvažnije državne institucije maksimalnim proširenjem izbornog utjecaja hrvatskog naroda jer je to jedino model iskoraka iz sadašnjih manje više utvrđenih političkih krugova u kojima nastaje svaka kadrovska struktura po istom modelu i u zatvorenom političkom okviru. Najvažnije državne institucije s izravnim ovlaštenjima naroda su predsjednik Republike i Sabor Republike Hrvatske. To znači maksimalno nacionalno legitimirati državu Republiku Hrvatsku na najvišim demokratskim standardima i prema najvišim dostignućima teorije i prakse nacionalne državnosti i demokratskih poredaka.

2. Političkim i institucionalnim sredstvima osigurati da hrvatski narod, kako danas, tako i zauvijek bude nositelj svake odluke svoje države. To znači da je državljanstvo kao institut pristupanja u hrvatsku političku naciju najrigoroznije zaštićeno vrlo restriktivnim zakonom o državljanstvu, koji će biti nacionalna dragocjenost etničkih Hrvata i pripadnika autohtonih nacionalnih manjina današnje Hrvatske, a trajno nedostupno svima drugima, bez obzira da generacijama žive i rade sa svim građanskim, ali ne i

političkim pravima u Republici Hrvatskoj. Politička prava treba čuvati kao oči u glavi, a to se čuva zakonom o državljanstvu kojim se ta prava stječu. Taj model je figurativno rečeno – čuvanje nacionalnog nasljednog prava. U realnom smislu to znači odlučnost da se upravljanje hrvatskom državom zaštiti od svakoga demografskog ili bilo kojega drugoga poremećaja, naročito migracijskoga procesa, te da nepromjenjiva ustavno-pravna činjenica mora biti da Hrvatskom upravljaju Hrvati, te da se Hrvatima ne može postati radom ili boravkom u Hrvatskoj. Tu mislim na jasno određenje političkog naroda, čiju pripadnost u golemoj većini čine etnički Hrvati kao nositelji većinske političke volje i potpune državnosti u Republici Hrvatskoj, jednim imenom – hrvatski državljani. Zatečeni omjer odnosa većinskih etničkih Hrvata i pripadnika etničkih manjina u ukupnom zbroju hrvatskog političkog naroda mora ostati trajno uravnotežen i minuciozno približan, čime se štiti postignuta i obranjena ravnoteža u upravljanju hrvatskom državnošću i državom, te hrvatska etnička većina i ekskluzivitet hrvatske državnosti.

NAČIN OSTVARIVANJA ZACRTANIH CILJEVA:

1. Zatražiti od aktualnoga Sabora nužne ustavne promjene, te nužne promjene postojećega zakonskoga okvira za formuliranje i donošenje cjelovitoga izbornog zakonodavstva za izbor Sabora Republike Hrvatske i predsjednika Republike Hrvatske. **Naglasak je na definiciju Sabora kao zakonodavnog doma hrvatskog naroda i svih hrvatskih državljana s potpuno jednakim izbornim i ostvarivim pravom izbora, bez ikakvih tehničkih ili zakonskih zaprijetki u pristupu izbornom postupku ili u realizaciji izražene volje izbornim procesom. To nadalje znači da svaki saborski zastupnik mora biti ovlašten predstavnik ukupnog hrvatskog naroda, a ne njegovih umjetno stvorenih cjelina, jedinica ili skupina, a uvjet za to i definiranje takve odgovornosti je da ukupan hrvatski narod odlučuje bez izuzetka o svakome saborskom mandatu. Ukratko, Sabor biraju svi hrvatski državljani, fizički, dopisno i elektronski u jednoj nacionalnoj izornoj jedinici, gdje svi hrvatski državljani ostvaruju potpuno jednako političko pravo.**

Hrvatski državljani neće imati samo pravo, nego će biti i zakonski obavezni sudjelovati na nacionalnim izborima.

2. **Zahtjevati od Sabora hitno donošenje akcijskog plana s nužnim zakonskim korekcijama za olakšanje pristupanja svakoga Hrvata svih generacija iseljenih ili prognanih kroz cijelo 20. stoljeće u hrvatsko državljanstvo.** Prema službenim državnim procjenama više od tri milijuna Hrvata svih generacija diljem svijeta nije ni nakon 30 godina ostvarilo pravo na hrvatsko državljanstvo, a to je morao biti prvi i primarni cilj obnovljene države, paralelno s obranom zemlje od srpske agresije. **Krajnji rok za pristup svih tih ljudi u institut hrvatskog državljanina mora biti najviše 18 mjeseci i za ostvarivanje toga cilja sam spreman pokrenuti cijelu naciju i prisiliti državne institucije da se ostvari ovaj cilj.** Bez pristupa tolikih generacija Hrvata u hrvatski državljanski korpus ne može se ni uspostaviti maksimalna legitimacija hrvatske države, a to je preduvjet za provođenje slobodnih, demokratskih i svenacionalnih izbora za Sabor i predsjednika Republike. Ne možemo u konačnici govoriti o slobodnoj hrvatskoj nacionalnoj državi, koja počiva na uvažavanju univerzalnih ljudskih prava, ako se upravo naša država ne bude temeljila na vraćanju osnovnog političkog prava pripadnicima svoga hrvatskog naroda, koje su im oduzeli na različite načine režimi u XX.stoljeću. Pogubne posljedice djelovanja tih režima nužno je odmah otkloniti i svakom Hrvatima vratiti njegovo temeljno političko i ljudsko pravo – pravo upravljanja svojom nacionalnom državom.

OBRAZLOŽENJE PPRIORITETA:

Za mene su ova dva postupka i cilja imperativi bez kojih nije uopće moguće uspostaviti željenu hrvatsku nacionalnu državu, osigurati joj snagu i moć, osigurati maksimalnu zaštitu svakoga hrvatskog čovjeka i naroda u cjelini, osigurati preventivno spriječavanje zlih namjera prema hrvatskom narodu, ali i silovitu obranu od zlih pokušaja. Sve priče o povezivanju iseljene i domovinske Hrvatske bez ovakvog modela integracije su floskule i besmislice, jer nema u političkom smislu iseljenih i neiseljenih Hrvata. Postoje Hrvati i svi moraju imati isto državno pravo. Bez ovih postupaka i ostvarenih ciljeva ne može se efikasno boriti protiv slabosti i zala s kojima smo danas suočeni. Bez ovakvog maksimalnog proširivanja ocjenjivačke i participativne političke volje pripadnika hrvatskog naroda državni poredak ostaje u postojećim zatvorenim okvirima, a u tim okvirima caruju negativnosti s kojima smo suočeni i neće se same od sebe promijeniti. S ovim sve započinje, bez ovoga se ništa bitno ne može napraviti. Ova dva imperativna cilja su preduvjet stvaranja skladnog državno-nacionalnog poretka za afirmaciju i poticanje razvoja i procvata sposobnosti hrvatskih ljudi u svim sferama djelovanja.

OČEKIVANA REAKCIJA DRŽAVNO-POLITIČKOG PORETKA:

Danas ne postoji politička volja, niti ju je realno očekivati u Saboru, tko god bio na vlasti i koje god većinske koalicije bile u većini, za prihvaćanje ovakvoga prijedloga. Današnji državno politički poredak djeluje, osmišljen je i multiplicira svoje trajanje s posljedicama i negativnostima, te ograničenjima upravo na suprotnom ponašanju i sužavanju utjecaja hrvatskog naroda u cjelini, na državne i nacionalne politike. Zato je nerealno očekivati potrebnu većinsku potporu postojećih političkih stranaka i institucija.

ŠTO UČINITI – POLITIČKI KORACI:

1. Zatražiti odmah od svih institucija Republike Hrvatske izvanrednu aktivnost, akcijski plan s ciljanim završetkom od najviše godine i pol dana za uvrštavanje više od tri milijuna Hrvata diljem svijeta, koji nisu ni nakon trideset godina ostvarili pravo na hrvatsko državljanstvo u institut hrvatskih državljana. Uložiti neograničeno potrebne materijalne i ljudske resurse u ostvarivanje ovoga cilja.
2. U slučaju da se Sabor, vladajuća većina i Vlada ogлуši na ovaj zahtjev obavezati ih nacionalnim referendumom sa zakonskom snagom i eliminacijskim posljedicama.
3. Pristupiti na najvišoj stručnoj razini u prvoj fazi nužnih promjena za postizanje dva navedena prioritetna cilja, izradi minimalnih ustavno-zakonskih izmjena za ostvarivanje nužnih promjena izbornog sustava. Ovu namjeru je nemoguće osporiti s državno-političkih teorijskih i međunarodno-pravnih demokratskih standarda.
4. Pozvati ili potaknuti prepoznate građanske inicijative, organizacije i skupine na prihvaćanje ove inicijative te pristupiti organizaciji nacionalnog referenduma po ovom pitanju.
5. Ovu inicijativu svakako treba pratiti i ustavna korekcija brojnosti Sabora, kojom će se nakon uspjeha referenduma nužno izazvati izvanredni parlamentarni izbori kako bi se izbjegla neustavnost samoga Sabora. Moj je prijedlog da Sabor ne treba imati više od 75 zastupnika.
6. Nakon uspjeha ovakvoga referenduma i nužnih minimalnih korekcija Ustava koje omogućuju ustavnost ovakvoga izbornoga zakonodavstva, uslijedit će parlamentarni izbori s potpuno legitimnom nacionalnom i demokratskom strukturom Sabora i posve novom odgovornosti saborskih zastupnika, koja će u punoj početnoj mjeri biti slika i prilika cjelokupnog hrvatskog naroda. Ovakav izborni postupak i

način izbora Sabora jamči potpunu organsku vezu saborskoga mandata i predstavljanja hrvatskoga naroda. **Krajnji rok za ostvarivanje ovoga političkog cilja je 24 mjeseca od preuzimanja funkcije predsjednika Republike.**

7. Isti model legitimnosti i pune nacionalne odgovornosti ostvaruje se i izborom predsjednika Republike, pa se na taj način ostvaruju preduvjeti za ustavno-zakonsko uređivanje modela upravljanja državom i nadležnosti dvije centralne državne institucije, Predsjednika i Sabora. Naglašavam da u ovom slučaju i predsjednik Republike i Sabor Republike Hrvatske imaju isti svenarodni legitimitet ili ovlaštenje zastupanja, što sad nije slučaj, pa je to tek preduvjet za razumno ustavno određenje njihovih nadležnosti.

SLIJEDEĆI KORAK RAZVOJA DRŽAVNO-POLITIČKOG PORETKA:

1. Trajno definiranje nadležnosti predsjednika Republike i Sabora Republike Hrvatske poštujući svenarodno ovlaštenje zastupništva i jedne i druge institucije, a s ciljem najefikasnijega upravljanja državom. Razvlaštenje predsjednika Republike ustavnim promjenama 2000.godine značilo je opasno razvlašćivanje hrvatskog naroda, a taj proces je dodatno multiplicirao izborni sustav s deset plus dvije izborne jedinice u izborima za Sabor, pa je upravljanje državom praktično izgubilo svenacionalni legitimitet, čime je u biti razvlašćen hrvatski narod.

OBRAZLOŽENJE:

Tek u situaciji kad imamo potpuno legitimirane najvažnije državne institucije i potpuno legitiman izborni postupak i ozakonjeno puno i ostvarivo političko pravo svih hrvatskih državljana, ima smisla razgovarati o modelu državnog uređenja i nadležnostima predsjednika Republike i Sabora.

Kako su već nametnute teme o nadležnostima predsjednika Republike, a sa svojim timovima sam to iscrpno analizirao više od godine dana, želim naglasiti slijedeće:

NUŽNE OVLASTI PREDSJEDNIKA REPUBLIKE:

1. POTPUNA ODGOVORNOST:

- Imenovanje rukovodstava obavještajne zajednice, koji moraju biti organski odgovorni predsjedniku Republike. Proceduru valja usuglasiti i precizno definirati u međuodnosu utjecaja predsjednika Republike i Sabora.

- Imenovanje veleposlanika Republike Hrvatske mora biti potpuno u nadležnosti predsjednika Republike. Proceduru valja usuglasiti sa Saborom Republike Hrvatske.

- Odobravanje svih planova razvoja HV-a i svih sektora sigurnosti zemlje i hrvatskog naroda mora biti u nadležnosti predsjednika Republike u mirnodopskim okolnostima, jer je besmisleno da predsjednik Republike nema presudan utjecaj na planiranje i ostvarivanje sigurnosnih priprema, a preuzima odgovornost u slučaju rata ili neposredne ugroze zemlje. Proceduru valja usuglasiti sa Saborom Republike Hrvatske.

- Predsjednik Republike mora imati pravo na suspenzivni veto na sve zakone i pogotovo međunarodne sporazume, koji se odnose na pitanja identiteta hrvatskog naroda, međunarodnih integracija i pitanja koja se tiču suverenosti hrvatskog naroda u Republici Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini, jer se ukupna državna suverenost hrvatskog naroda ostvaruje u obje zemlje i države.

- Predsjednik Republike mora odobriti sve državne politike, ciljeve i načine ostvarivanja kad je u pitanju ostvarivanje suverenosti hrvatskog naroda u Bosni i Hercegovini, s naglaskom da suverenitet hrvatskog naroda u BiH nije moguće ostvariti bez hrvatske federalne ili konfederalne republike u BiH. **Bez toga Republika Hrvatska ne smije prihvatiti nikakav oblik državnosti BiH.**

- Predsjednik Republike je isključivo nadležan za održavanje nacionalnog sjećanja na sve žrtve hrvatskog naroda kroz povijest, za komemorativnu kulturu i kulturu sjećanja. Njegovi zahtjevi Saboru za uređenje toga dijela hrvatske prošlosti počevši od obilježavanja groblja, grobova hrvatskih vojnika i znamenja povijesnih bitaka od najranije zabilježene povijesti, preko svjetskih ratova do oslobodilačkoga domovinskog rata, bit će obavezujući uz alternativu državnoga referenduma u okviru ovlasti predsjednika Republike.

- Predsjednik Republike na prijedlog Sabora imenuje ravnatelja HRT-a.

OSTALO:

Ja ću potaknuti i organizirati resursima predsjednika Republike na najvišoj stručnoj osnovi raspravu o trajnom i poticajnom definiranju uloge predsjednika Republike i uloge Sabora u temeljima državno-političkog poretka Republike Hrvatske, a temeljna ideja vodilja neće biti kao danas cjenkanje postojećim ovlastima ili prilagođavanje ustavnih nadležnosti, time i svrhe države, projekciji dnevnih ili dugoročnih interesa postojećih političkih stranaka i njihovih kandidata, nego – uspostavljanje trajne stabilnosti efikasnoga utjecaja hrvatskog naroda u cjelini putem svojih ovlaštenih predstavnika na nacionalne politike i odlučivanje o sudbini hrvatske nacije. Valja zapamtiti – kad govorimo o ovlastima predsjednika Republike i Sabora, odnosno Vlade kao izvršnog tijela saborske većine, uvijek govorimo o ovlastima naroda, koji je ovlastio na izborima te dvije nacionalne institucije.

Potpuno je neprihvatljiv način djelovanja predsjednika Republike i Sabora (odnosno Vlade) preko instituta tzv. supotpisivanja, kojim je danas uređen odnos predsjednika Republike i Sabora. Supotpisivanje, umjesto jačanja odgovornosti najvažnijih institucija i njihovih nositelja, usložnjava odlučivanje, proizvodi kompromise koji počivaju na srozavanju kriterija odgovornosti i postizanja najboljih rješenja, a umjesto natjecanja u odgovornosti za postizanje najboljih nacionalnih rješenja, ovaj model je nametnuo konkurenciju raspodjele postojeće najčešće loše vlasti i odgovornosti, pa nužno imamo urušavanje kvalitete rješenja. To će se potpuno izbaciti iz prakse u novome ustavu Republike Hrvatske nakon konstituiranja potpuno legitimnog državnog ustroja zemlje ostvarivanjem prva dva primarna politička cilja.

Isključivo sa stajališta pune odgovornosti prema poštivanju izborne volje ukupnog hrvatskog naroda i na taj način prema svenacionalnim ovlaštenjima ću tražiti stručno i znanstveno definiranje nadležnosti predsjednika Republike i Sabora Republike Hrvatske, koji će jamčiti brzo, odgovorno i efikasno upravljanje zemljom u svim situacijama. Za mene je primarni razlog razgovora o ovlastima predsjednika Republike, naglasak na institucionalnom ostvarivanju poštivanja političke volje hrvatskog naroda i ostvarivanje mehanizama zaštite te volje, a ne hoće li ovaj ili onaj predsjednik imati više ili manje operativne moći u odnosu na ovu ili onu saborsku većinu. **I jedni i drugi moraju ustavno-pravno biti usmjereni k cilju poštivanja nacionalne volje i interesa, a ne skrivati se iza umjetno produciranih javnih ciljeva i nepostojeće svenacionalne legitimnosti, koja u pravilu u ovakvim okolnostima završava**

otvaranjem vrata za masovno unošenje stranih ili pozadinskih interesa i utjecaja u državno-politički poredak Republike Hrvatske. To ću spriječiti i isključiti svaku mogućnost takve prakse.

DRUGA FAZA NUŽNIH PROMJENA – STVARANJE NOVOGA DRŽAVNO POLITIČKOG PORETKA

NOVI USTAV

Nakon minimalnih ustavnih promjene u prvoj fazi, koja ima omogućiti institucionalnu regularnost dubokih promjena državno-političkog poretka bez većih potresa za funkcioniranje društva u cjelini, kojima se omogućuje prioritarno uspostavljanje pune uključenosti cjelokupnoga hrvatskog naroda u državno-politički poredak zemlje preko instituta ostvarivanja hrvatskog državljanstva i putem izbornog sustava u izborima za predsjednika Republike i Sabora Republike Hrvatske, te svim oblicima neposrednog odlučivanja o nacionalnim interesima i politikama, **ostvarit će se institucionalne i potpuno legitime pretpostavke za donošenje novoga Ustava Republike Hrvatske.**

Pripreme za donošenje novoga ustava ću započeti odmah po preuzimanju funkcije predsjednika Republike formiranjem multidisciplinarnih stručnih i znanstvenih timova ne ustezajući se korištenja najvećih dostignuća svjetske pameti za nužne dubinske analize svih elemenata bitnih za trajnu projekciju ciljeva i modela ostvarivanja ciljeva hrvatskog naroda, poštujući prvenstveno prirodno pravo hrvatskog naroda na upravljanje svojom državnošću, uz uvažavanje najboljih normi međunarodnog poretka zasnovanog na praksi i dostignućima nacionalnih demokratskih država, koje nisu u suprotnosti s hrvatskim pravom na državnost.

TEMELJI NA KOJIMA ĆE POČIVATI NOVI USTAVNI POREDAK REPUBLIKE HRVATSKE

- **Država mora biti eksplicitno definirana u normativnom dijelu ustava kao nacionalna država hrvatskog naroda, bez nabiranja nacionalnih manjina**, jer će se manjinska prava ostvarivati isključivo u okviru hrvatske političke nacije i potpune političke jednakosti svih državljana Republike Hrvatske. Iznad jednakosti neće biti, niti smije biti. **Manjine bilo kojega predznaka ne mogu imati specifična politička prava, jer se njihova specifičnost ostvaruje na svim drugim područjima života, gdje će biti rigorozno zakonski zaštićene specifičnosti koje nisu u suprotnosti s temeljnim vrijednostima i interesima hrvatskog naroda.** Većinski hrvatski narod će biti ekskluzivni skrbnik temeljnih ljudskih prava u Hrvatskoj i ta prava ne mogu biti u nadležnosti specifičnih manjina, jer bi pristanak na takvu manjinsku političku ekskluzivnost, koji imamo sada ustavno i zakonski uređen, bilo priznanje nesolidnosti hrvatskog naroda. Figurativno, Srbe, Rome, Bošnjake, Nijemce i sve ostale manjine po bilo kojoj osnovi u Hrvatskoj štiti hrvatski narod i oni sami isključivo u okviru integracije s većinskim hrvatskim narodom u političkom poretku zemlje, a ne specifičnim manjinskim preuzimanjem ili nametanjem prava i modela ostvarivanja kao danas. Takav modele vodi u dezintegraciju Hrvatske i čini Hrvatsku snažno izloženom izvanjskim utjecajima, koji se instrumentaliziraju putem takvoga djelovanja manjina, nanoseći štetu i većinskom narodu i pripadnicima manjina.

- Sve državne institucije će svoju izvedenu definiciju i nadležnosti imati iz sadržajne **definicije Republike Hrvatske kao nacionalne države hrvatskog naroda. Tu dvojbenu tumačenja ne smije biti.** Primjerice, umjesto sadašnje definicije Sabora kao zakonodavnog doma građana, bit će naglašeno da je Sabor zakonodavni dom hrvatskog naroda, a svi zastupnici Sabora će biti izbornim procesom i neposrednom mogućnošću izbora ovlašteni od cjelokupnog hrvatskog naroda i svakoga hrvatskog državljanina. Tko

uđe u Sabor moći će reći da zastupa hrvatski narod, a morat će ga zastupati jer nikada u protivnom neće ući u Sabor s obzirom da o njegovom mandatu neće odlučivati uska skupina bilo kojega tipa, regionalnog ili etničkog, nego cjelokupan hrvatski narod.

- **Hrvatski narod je bez obzira gdje živi jedinstvena politička cjelina i nikakve podjele ustav neće tolerirati niti dopuštati kad su u pitanju politička prava jedinstvenog hrvatskog naroda i svakoga pripadnika hrvatskog naroda**

- **Temeljne vrjednote ustavnog poretka na temelju kojih se isključivo tumači i interpretira ustavnost poretka, će umjesto današnjih univerzalnih i apstraktnih vrjednota bez jasnoga uporišta u stečevinama i ciljevima hrvatskoga naroda, imati vrijednost upravo u stečevinama hrvatskog naroda i njegovim primarnim vrijednostima. Tek takve vrijednosti mogu imati stvarnu i ispunjenu univerzalnost. Jedna od temeljnih ustavnih vrjednota novoga poretka bit će kršćanstvo kao dubinsko obilježje hrvatskog nacionalnog identiteta i okvir iz kojega su izrasle sve najvažnije stečevine ljudskih sloboda i ljudskoga razvoja, od kulture do znanosti suvremene Europe i demokratskog svijeta. Kršćanstvo, s ostalim hrvatskim nacionalnim vrjednotama, bit će najviše ustavne vrijednosti hrvatske države i društva, a njihova zaštita jamčit će se izrazito rigoroznim zakonima. Iz kršćanskih vrjednota proizlazi pravo na afirmaciju ljudske slobode, života, privatnog vlasništva, slobodu mišljenja i poduzetništva, pravo na društvenu solidarnost, pa će na taj način prestati rasprave i histerije o izmišljenim, nametnutim i destruktivnim tzv.pravima i vrjednotama, kojima svjedočimo na dnevnoj bazi. **Primjerice, u novome ustavnom poretku afirmirat će se život u njegovoj punini, a ne pravo na ubojstvo pod firmom ženskih prava.****

- **Država će biti organizirana na vrlo jednostavan način, s potpunom afirmacijom personalne odgovornosti nositelja državnih funkcija**

- **Iako bi to trebala biti podrazumjevajuća stečevina demokratskih država i društava, suočeni s golemim zlouporabama tzv. političke odgovornosti, u novome ustavu će biti jasno definirana obaveza svih u sustavu odlučivanja nacionalnim interesima, da se odluke moraju donositi s potpunim osloncem na najviša stručna i znanstvena postignuća, s jasnim i svima dostupnim podacima o referentnim uporištima u institucijama i osobama izrade analiza i prijedloga, i s osloncem na razum i najviša postojeća znanja, te da će izostanak takvoga odlučivanja biti tretiran kao zlouporaba s najvišim stupnjem kaznene odgovornosti.**

- **U novom ustavu će se definirati i model Republike u rasponu od tzv. predsjedničkog sustava bez vlade, do potpunog parlamentarnog sustava. Analiza će se raditi i prijedlozi osmisliti vodeći računa o nacionalnim preferencijama hrvatskog naroda, baštini, analizi realne političke kulture, konkurentnih potreba države s obzirom na međunarodno okruženje i globalne procese, primjenjujući već naglašeni cilj uspostavljanja efikasne, snažne i racionalne države s vrlo jasnim sustavom odlučivanja i odgovornosti, koja će biti jamac i poticaj razvoju svih nacionalnih potencijala, a ne zaprijetka razvoju hrvatskog naroda.**

POLITIČKI POSTUPCI, KORACI I CILJEVI KOJE NAMJERAVAM ODMAH PO PREUZIMANJU FUNKCIJE OSTVARITI

CILJ OVIH POSTUPAKA:

Povratak nacionalnog entuzijazma, poticanje klime samosvijesti naroda i povjerenja u hrvatsku državu, slanje praktičnih i snažnih poruka međunarodnom okruženju, prvenstveno saveznicima u EU i NATO, a zatim i državama s neprijateljskim ciljevima, da znaju s kakvim posljedicama moraju računati u svojim planovima, te iskazivanje poštovanja hrvatskom narodu i pokazivanje potpune riješenosti ispunjavanja prethodnih ciljeva i političkih namjera.

NEPOSREDNI CILJEVI, NAČIN I VRIJEME REALIZACIJE:

1. Usvajanje zakona o doživotnoj zabrani javnoga djelovanja svim bivšim pripadnicima vojske, policije, pravosuđa, medija i okupacijskih vlasti na okupiranom području Republike Hrvatske pod upravom Republike Srpske Krajine od 1990. godine., do 1998. godine. Zabrana se ne odnosi na liječnike i nastavno osoblje u školama, ako uz svoje primarno zvanje i posao nisu sudjelovali u političkim i drugim djelatnostima u funkciji održavanja Republike Srpske Krajine i potpore srpskoj agresiji na Hrvatsku.

2. Usvajanje Zakona o službenom državnom progonu s najrigoroznijim kažnjavanjem veličanja ili relativizacije srpske agresije na Republiku Hrvatsku, svih obilježja, simbola i oznaka srpske agresivne politike i nasrtaja na hrvatski narod tijekom XX. stoljeća, s posebnim naglaskom na progon afirmacije i veličanja srpskih pokolja kroz povijest nad hrvatskim narodom, uključivo ustanka protiv hrvatske države i pokolja u Srbu.

3. Usvajanje Zakona o najoštrijem kažnjavanju pokušaja ili promicanja bošnjačkog i islamističkog progona ili kriminalizacije, vrijeđanja i omalovažavanja HVO-a i hrvatskog naroda u BiH tijekom oslobodilačkog rata hrvatskog naroda na prostorima BiH protiv srpskog, a kasnije muslimanskog agresora, s trajnom zabranom ulaska u Hrvatsku svima koji se mogu povezati s takvim ratnim i poslijeratnim nastojanjima.

4. Usvajanje Zakona o obveznosti državnog znanstvenog istraživanja svih spornih pitanja iz hrvatske prošlosti, pogotovo Jasenovca i ostalih krivotvorina i instrumenata srpske agresivne politike protiv hrvatskoga naroda.

5. Usvajanje Zakona o komemoraciji žrtava hrvatskog naroda s naglaskom na žrtve Križnog puta, komunističkog jugoslavenskog poretka, ali i žrtava srpske i komunističke zločinačke politike tijekom II. Svjetskog rata, zatim žrtava tijekom razdoblja od formiranja Kraljevine do početka II. Svjetskog rata na životnim prostorima hrvatskoga naroda i obilježavanju uspomena na sva stradanja hrvatskog naroda kroz povijest. Naglašavam da ovim Zakonom namjeravam u Republici Hrvatskoj ustanoviti memorijalni spomenički kompleks sa svim žrtvama Križnog puta i komunističkih zločina, komemoraciju vratiti u Hrvatsku na područje toga kompleksa, a s Republikom Austrijom potaknuti i urediti sporazum o formiranju memorijalnog spomen kompleksa s muzejom i odjelom Instituta za međunarodna istraživanje događaja neposredno poslije završetka II. Svjetskog rata od Bleiburga na Križnim putovima, te tijekom komunističke strahovlade do 1990. godine. Ovim bi se Zakonom obavezala hrvatska država na primjereno uređenje stratišta hrvatske vojske iz I. svjetskog rata od Soče do Galicije i uvela primjerena kultura sjećanja kao obavezni standard hrvatske nacionalne države, obavezujući i institucije odgoja i obrazovanja, te znanosti iz srodnih područja na edukaciju svih hrvatskih generacija obuhvaćenih obrazovanjem.

6. Usvajanje zakona o obavezi Sabora i Vlade Republike Hrvatske za ostvarivanje svih nužnih pretpostavki za ostvarivanje prava na isplatu ratne štete od Srbije za agresiju devedesetih godina, zatim obavezan međunarodno nadzirani povratak svih hrvatskih povijesnih i nacionalnih vrijednosti koje je Srbija ili SFRJ oduzela hrvatskom narodu i pohranila u Beogradu, uključivo s preciznim podatcima o žrtvama srpske agresije, grobištima, počiniteljima zločina i izručivanjem zločinaca Republici Hrvatskoj. Sve navedeno uvjetovati svođenjem međudržavnih odnosa s Republikom Srbijom na najnužnije održavanje gospodarskih odnosa i zaštite osnovnih prava državljana dviju država, s nepristajanjem Republike Hrvatske na ulazak Srbije u zajednice naroda u NATO i EU u kojima djeluje Republika Hrvatska do potpunog ispunjavanja ovih zahtjeva. Naglašavam da se s ispunjavanjem ovih zahtjeva tek stječu uvjeti za normalizaciju odnosa, što nikako ne znači da će Republika Hrvatska ikada pristati na zajedništvo s Republikom Srbijom u bilo kakvoj srodnoj međudržavnoj asocijaciji. To tek valja ozbiljno razmotriti s obzirom na višestoljetna izrazito negativna povijesna iskustva. Osobno držim da nema ni jednoga razloga da se budućnost Hrvatske uvjetuje bilo kakvom zajednicom sa Srbijom. Stvari stoje upravo suprotno.

NAČIN OSTVARIVANJA:

1. Pozvati aktualnu vlast, Sabor na usvajanje ovakvih Zakona, koje će predložiti predsjednik Republike.
2. U slučaju posve izvjesnog odbijanja ovih inicijativa, organizirati sa srodnim nacionalnim i društvenim skupinama potpisivanje zahtjeva za referendumske inicijative i organiziranje referenduma sa zakonskom snagom. Inicijativno prikupljanje potpisa za referendume po svim ovim zahtjevima se mogu zajedno organizirati, a referendumi po svim pitanjima provesti isti dan radi racionalizacije troškova. Ni jedno od navedenih pitanja ne može biti sankcionirano kao pitanje o kojemu se ne odlučuje referendumom, jer načelno, ne može nikada ovlaštenu zastupnik naroda, dakle Sabor imati veće ovlasti od onoga tko ga je ovlastio. U ovome slučaju od naroda. Dakle, inicijative za ove referendume su načelno i politički neoborive, a u slučaju pokušaja sprječavanja od strane aktualne vlasti i državnih institucija, neću se ni sekunde suzdržavati od poziva hrvatskom narodu na urazumljivanje tih institucija i nositelja takvih pokušaja.

VRIJEME REALIZACIJE:

Do kraja 2020. godine

ZAKLJUČAK

Mnogi će primijetiti da u ovome programu nema specifičnih naglasaka na postojeće „izme“, počevši od korupcije do, kako se u zadnje vrijeme ističe, klijentelizma. Nema specifičnih naznaka o ekonomskom razvoju zemlje, ekonomskim mjerama i politikama, nema naglasaka na obrazovnim politikama i politikama znanosti i znanstvenoga djelovanja i organiziranja, nema priča o strategijama, nema čarobnih rješenja za hrvatsko zdravstvo, niti pouka naciji u stilu „škole za život“. Nema primjedbi da je pravosuđe rak rana, da je porezni sustav rak rana, da je zdravstvo rak rana.

Nema zato što je rak rana zapravo u ustavno-pravnom poretku zemlje, koji je temelj države kontrolora svih nacionalnih procesa, a ne države vrhunskog servisa postojećim nacionalnim potencijalima. Upravo navedene promjene po fazama kako sam ih predvidio, bit će sigurna pretpostavka rješenja svih navedenih problema i pitanja. Ovo je program kojim se rješavaju uzroci problema, a ne vidljive posljedice, koje će lako odumrijeti kad im se iščupaju korijeni.

Uspostavom legitimnog i posve konkurentnog izbornog sustava, koji će u zakonodavni dom hrvatskog naroda dovesti najbolje i organski odgovorne nacionalne zastupnike u većini slučajeva, a stranke i političke grupacije prisiliti da takve i predlažu svome narodu, inače će nestati iz političkog prostora, stvaraju se uvjeti za primjenu znanja, a ne poslušnosti u svim sferama hrvatskog nacionalnog života. To je temeljno polazište za stvaranje jednostavne, efikasne i racionalne države, koja će s jedne strane u okvirima postojeće nacionalne imovine moći nagraditi efikasan rad, žestoko kazniti neodgovornost i zlouporabe, a nositelje takvih političkih nakana eliminirati trajno iz političkog života zemlje. Tada se i u takvim okolnostima stvaraju temelji efikasnoga i racionalnoga djelovanja u svim sferama, jer zakonodavac zakonima uređuje sva najnužnija pravila, a zakoni su uvijek i podloga korištenja državnoga novca, te podloga promocije ljudi na najvažnijim državnim sektorima. Zakonodavac bira ljude, smjenjuje ljude, određuje raspodjelu nacionalnih sredstava, ukratko – zakonodavac je izvorište, sve emitira i u njega se sve vraća s posljedicama i efektima.

U okvirima poretka koji će jamčiti jasna i nedvosmislena pravila društvenoga djelovanja, s nadzorom koga će opet provoditi zakonodavac izložen očima cjelokupnog naroda i medijima kojima će pravac i standarde zadavati najmoćniji u nacionalnom vlasništvu – HRT, zbog čega sam i istaknuo nužnost da predsjednik Republike imenuje ravnatelja HRT-a, te zakonskim uređenjem, a prije toga ustavnim obvezom da svaki čovjek mora dobiti relevantnu i neselekcioniranu informaciju o svim bitnim zbivanjima u zemlji i svijetu kako bi isključivo svojim racionalnim sposobnostima ocjenjivao događaje i njihove nositelje, stječu se uvjeti za vrhunsko i nepristrano organiziranje ukupnog društvenog života u Hrvatskoj.

A to je najvažnija obveza države.

Država ne smije biti servis za svaki pojedinačni interes, niti će biti, nego prije svega i jedino, kreator stimulativnih i poticajnih, a jasnih minimalnih pravila zaštićenih državnom snagom, pravila koja će pripadnicima hrvatskoga naroda omogućavati ostvarivanje životnih ciljeva, koje tako uspješno ostvaruju u uređenim državama svijeta. S druge strane, svojim pravilima i politikama, svojim zakonima, država će obeshrabriti sve one koji zagovaraju lažne vrijednosti, žive na račun ljudi i naroda koji stvaraju vrijednost, obeshrabrit će lažne proroke, kreatore lažnih prava i sloboda i prisiliti i njih i njihove sponzore u zemlji i svijetu da se pozabave stvaranjem vrijednosti, a ne arbitriranjem tuđega rada i stvaralaštva. U Republici Hrvatskoj jedini ovlašteni arbitar bit će – Republika Hrvatska. U tom pravcu jasno je da će takva država lako riješiti pitanja zdravstva, školstva, visokoga obrazovanja i znanosti, pitanja kulture i djelovanja institucija u kulturi, jer će postaviti prioritete, ciljeve, a nagrađivati onoga tko ponudi najbolja rješenja za mjerljivo ostvarivanje tih ciljeva na metodološki prihvatljiv način. Neće primjerice biti moguće da netko prima golemu plaću na državnom sveučilištu i godinama pod firmom znanosti i lažne autonomije kleveće hrvatski narod, niti će biti moguće da se pod firmom ulaganja u kulturu promiču zloćudne ili zločinačke ideje, lažne vrijednosti i destrukcija nacionalnog identiteta. Neće biti uzimanja ljudima, tvrtkama i tvorcima dobara hrvatskoga naroda u ime i na ime tzv. velikih ideja i zvučnih deklaracija, nego će se sustav upravljanja zemljom i društvom prilagoditi mogućnostima hrvatskog naroda, a zajednička imovina će se na temelju najboljih hrvatskih i svijetskih znanja usmjeravati u razvoj, a ne u održavanje parazitskih struktura i pojedinaca.

Dakle, rješenja su u dobrom ustavno-pravnom poretku, u punoj nacionalnoj državnosti, u afirmaciji konkurentnosti i znanja prije svega u politici, pa posljedično u svim ostalim oblastima rada i života, što je

nužna posljedica razbijanja postojećih izbornih političkih okova, a sve ostalo se s lakoćom postiže primjenom postojećih znanja i poticanjem novih.

Uloga predsjednika Republike, ali i države u cjelini, nije nuditi sva rješenja, nego omogućiti da najbolja rješenja postanu poštena i stvaralačka pravila ponašanja. Svatko u Hrvatskoj će znati temeljna pravila društvenog ponašanja, tako će se pisati zakoni, tako će se donositi odluke, a ne kao sada stvaranjem labirinata u kojima se ne snalaze stvaraoci novih vrijednosti, nego jedino i isključivo paraziti na njihovim krvotocima.

To je moja Hrvatska i sve ću učiniti i osigurati da takva Hrvatska ostane istinski dom svakome hrvatskom čovjeku, svakome dobronamjernom gostu, ali i da postane živi pakao svakoj zloj namjeri i namjerniku.

U Zagrebu, 28. rujna 2019. godine

7 Anto Đapić

